

DIN KOMPASS ÄR DITT HJÄRTA

KAI PFROMMER

Inhaltsverzeichnis

[Impressum](#)

prolog

För mig står solen upp varje dag när jag ser honom så glad. Han behöver inte göra mycket, men han lägger fortfarande ett leende på mitt ansikte om och om igen. Som om den här järnvägsvagnen fångslade min styvson spelade han med den hela morgonen. Han kör genom imaginära dalar och över höga berg , och varje gång jag njuter av hans fascination för den här leksaken.

Jag sitter vid frukostbordet och försöker koncentrera mig på söndagstidningen, vilket är mycket svårt för mig. På ena sidan surrar min fru pannkakor i köket , och på den andra spelar min styvson med sin järnvägsvagn på vår stora soffa. Jag hävdar att jag är den lyckligaste personen på jorden. Jag skulle göra vad som helst för dem båda, även om jag en gång fick höra att jag troligen skulle komma efter min far.

Eftertänksamt stänger jag ögonen kort och vänder ansiktet mot fönstret. Varma solstrålar, som förkunnar våren efter en lång vinter, ligger på min hud. Fönstret är öppet, skakningen av olika fåglar invaderar vår lägenhet. Vi märker det också varje gång en bil kör ut ur byn, eftersom vårt hus ligger i utkanten av byn i en del av dalen. Nästan varje söndag n achmiddag vi kan leva fotbollsmatch klockan i vardagsrummet, som idrottsplanen ligger direkt nära oss. Och mindre än femton meter framför huset finns en ungefär tre meter bred bäck som jag förknippar mycket trevliga stunder med.

Mina föräldrar separerade när jag var ungefär ett år gammal. Vi flyttade sedan tillfälligt in i min mormors och

farfars hus, där min farmor bodde och dit jag flyttade igen för fem år sedan. En annan gång stjal ett leende på mina läppar när jag tänker tillbaka på en viss och för mig underbar "ritual" med min älskade farfar.

Han tog mig ofta till den lilla bäcken framför vårt hus på helgerna, men också under veckan. Han behövde inte fråga mig om jag ville följa med honom. På hans uppfattning, insåg jag precis vad han gjorde, och han såg nog på min ljusa och nyfikna ögon som mig k något avskräcka o kanske att gå med honom på bäcken. Vi var lurar runt , och jag fann att han gjorde allt han kunde för att muntra upp mig så att jag bättre kunde klara mina föräldrars separation. Jag var fortfarande väldigt ung, men jag visste att något var fel.

Min farfar och jag samlade stenar varje gång vi gick förbi bäcken. Och det i vind och väder ; Men det jag gillade bäst var soltimmarna. Jag gillade när solens strålar fick det strömmande vattnet att glittra. Men jag älskade också att titta på molnen i den och hur de flöt med eller mot bäckens ström.

När vi hade tillräckligt med stenar och nog av alla storlekar tillsammans, satte vi oss ner på stranden av bäcken och kastade dem i vattnet. Jag hör fortfarande ljudet av hur varje sten Plops i vattnet e och f älg olika ljud beroende på storleken på det g a ben.

En dag gjorde min farfar det till en tävling. Han föreslog att försöka vem det hinbek ame att kasta längst , eller vem som kunde skapa den största vattenfontänen. Det var varje gång som ett OS för mig , och jag är säker idag att min farfar någonsin vinna mig kvar , så jag inte alltför besviken var . Sedan är denna ström som faktiskt ger mig alltid lite lugn, styrka och kännedom, kommer att se mig

igen gör enorma rädsla jag har i d talet trodde inte lite em just nu.

Jag andas djupt och lägger tidningen och tittar på min styvson igen. Avslappnad lutar jag mig framåt och korsar armarna på bordet framför bröstet. Mina tankar vandrar tillbaka till min farfar. Han hade en stor passion , och det var hans modelltåg i hobbysalen i huset. Han konstruerade den största landskap - gröna berg med vita toppar, dalar och floder - , plus han byggde några av sina egna järnvägar själva.

Han tillät mig alltid att jag tittade på honom göra var tillåtet . En bild kryper upp i mitt huvud som jag älskade som ett litet barn och med stora ögon min farfar medan han såg hur han är hängiven till sin hobby och med vilken passion och hängivenhet han hanterar den. I hans ibland smala ögon när han arbetade på ganska små delar såg jag fortfarande ett visst glitter , och för mig var det då glitter av entusiasm, stolthet och inspiration.

Hans röst ekar genom mitt huvud när jag hör honom mentalt förklara för mig alla detaljer i hans arbete. Hans lugna och välbekanta röst som jag saknar så mycket. För mig var det redan klart mycket snabbt som ett litet barn att jag så småningom delar denna hobby med honom som vi skulle rekommendera, snarare än senare. Om dess tåg körde genom dess flotta, varje gång den lilla pojken kom in med honom. Och jag kommer aldrig att glömma denna syn i mitt liv.

Ju mer stolthet övervinner mig när jag ser min styvson med den där järnvägsvagnen. Ibland föreställer jag mig, gnistan i de s ögon att se min farfar i hans ögon. En trevlig tryck sprider sig till bröstet ut , och mina tankar

schwe om s för den specifika dagen när jag gav honom järnvägsvagnar.

För ungefär ett år sedan blev min fru och styvson glada när de flyttade till mig. Det var ett mycket emotionellt, fängslande, speciellt och viktigt ögonblick för mig. Redan från början blev jag direkt ansluten till min styvson , och jag tog honom omedelbart till mitt hjärta. Således byggde jag för honom hans första egna e s säng, som jag följer hans önskan i Piratenstil anfertigte. Dessutom fick han en spelplattform direkt ovanför den.

När vi hade avslutat medgav sitt rum och utformade, hade vi alla överskjutande n möbler till vinden fartyget, så vi hade mer utrymme i lägenheten. Jag tror vi var alla lika glada när flytten kaos och bidraget till slut var över s .

Så vi fick jobba. Jag tänkte ingenting på det och tog min styvson på övervåningen till vinden. Han ville verkligen vara med och med mig eftersom vi hade utvecklat ett mycket starkt band på mycket kort tid. Detta var en av de största glädjekänslorna för mig och gjorde mig också mycket stolt, eftersom jag inte visste något liknande detta från min egen barndom från min styvfar. Vi lyckades aldrig binda nära, men det var annorlunda med min styvson , och jag är mycket tacksam för det. Han är inte längre min styvson, han är min son för mig , och jag är väldigt glad över det.

När vi kom i mörkret vinden, sa jag till min son att han skulle vänta en kort stund till trappan här e tills jag kunde möbel som hög räckte sin mor till oss gå ner i vikt. Då var min plan att vi skulle städa upp garderoben tillsammans.

Våra vindar, som förmodligen de flesta vindarna, har bara ett ljus på trappan. Det är helt mörkt bak. Vid flytten gick

det in på vintern, så tyvärr blev det mörkt mycket tidigt.

När jag senare fick möblerna på vinden några sekunder, andades jag en gång djupt och såg till min fru, som med hand och fot ut hans uppblåsta kinder och ögon stora för mig så dum att säga att den vackra delen var svår. Jag grinade, nickade och vände mig till min son. Jag blev förvånad och lite rädd för att upptäcka att han inte längre var där. Jag ropade genast hans namn, tog min mobiltelefon ur fickan och tände på ficklampan.

Inte ett andetag senare gispade jag och hittade honom i slutet av en låda. Först kunde jag inte tro var min son var. Jag fick gåshud och skakade. Han stod framför en låda där min farfar hade lagrat alla sina självbyggda tåg och flygplan. Fascinerat han tittade på delarna, glödet i ögonen kommer jag aldrig att glömma, och det var en av de bästa ögonblicken i mitt liv. Jag fick svaga knän och var tvungen att huka mig ned bredvid honom för att inte falla över.

Detta mycket magiska ögonblick, som enligt min mening aldrig borde ta slut, påminde mig helt om den underbara tiden med min farfar. Bilderna från den tiden hämtade mig om och om igen. Jag såg mig själv med honom en gång till i hobbyrummet och hur förvånad jag var över att beundra hans samling.

Till min förvåning kunde jag knappt få min son ur lådan. Gång på gång visade han mig en ny del och var en gäst kommentar till hans röst högt och nyfiken. Men när min fru blev otålig en våning ner kompromissade vi, och jag tillät honom att ta den där lilla järnvägsvagnen nere.

Sedan dess har vi åkt till vinden varje vecka och förundrat oss över vår egen järnvägsvärld. Så snart vi klättrar upp för trappan, pekar hans fingrar mot vindluckan, hans ögon blir

stora och får den glimten. Och dessa små ögonblick kallar min farfars minnen alltid i mig vaken . Oavsett var, även i djurparken, när min son står framför isbjörnsskivan full av entusiasm. Eller när han går en promenad, när han glatt pekar mot himlen med orden "Mamma , pappa, se , ett flygplan".

Ibland gör dessa recensioner av min älskade farfar mycket ont. Jag saknar honom av hela mitt hjärta och skulle argumentera för att jag ännu inte har fått över hans död. Saknar någon och förstår att du aldrig kommer att se dem igen är en helt annan känsla än att sakna någon du känner kommer att ses igen.

Jag skulle beskriva det som en känsla av tomhet. Men bakom dig tänker en röst att du alltid kan fylla detta tomrum när du ser dem igen. Och det var så här jag kände när min mamma träffade en annan man ungefär ett år efter att ha separerat sig från min far och vi flyttade in hos honom. Det var inte lätt för mig då att lämna min mormor och farfar och vänja mig vid en ny man vid min mors sida.

Men lyckligtvis bodde mannen på samma plats. Så jag fick fortsätta besöka och umgås med mina farföräldrar varje helg. Jag minns en mycket specifik och speciell helg besök när jag med min morfar till en nära närliggande järnvägsstationen körde och vi är det på en riktig ånglok såg s.

Det var en underbar, solig och varm dag. Jag kan fortfarande beskriva exakt hur jag kände när jag såg det här enorma loket för första gången - det kunde inte jämföras med min farfars små modeller.

Mitt hjärta tävlade i bröstet , och jag var upphetsad, så upphetsad att jag först inte kunde säga någonting, men

blev förvånad, kanske till och med min mun var öppen. Jag ryckte till en kort stund när ångan skjuten ur lokets skorsten, då min morfar skrattade högt och hjärtligt , och jag gick in.

Till och med idag, när vi reser som familj och ser ett ånglok, utlöser det en mycket specifik minnespunkt i mig. Speciellt när min son är vid min sida känner jag mig som min farfars roll som pappafigur.

Under tiden sitter min son och min fru med mig vid frukostbordet och njuter av sina pannkakor. De två unnar sig det varje söndagsmorgon. Min son sitter mitt emot mig bredvid sin skylt med järnvägsvagnen. Jag ler kärleksfullt till honom när han svarar och märker den lilla stöten på hans tempel som han gjorde i en mindre olycka förra veckan.

Återigen mitt sinne vandrar , och jag minns hur jag fan en verklig skräck av min mor och min farfar. Min mor hade en morgon till jobbet, hon utbildade sig till sjuksköterska , och medan d talet han gången jag var på den dagen med min mormor hemma. Som barn utmanade jag naturligtvis henne ganska mycket och höll henne upptagen.

När jag bytte det hände, jag föll från skötbordet på mitt huvud, där en bula omedelbart uppträdde. Idag kan jag inte längre säga om jag skrek eller inte. Maximal alar ming t fick min mormor min morfar till hjälp, som inte var långt borta. Han tvekade inte och tog mig till läkaren. Tack och lov gav han genast klart med en gång, förutom stöten hade jag inga andra skador.

Genom denna erfarenhet blev jag också mer och mer knuten till min farfar , och bandet med honom blev starkare och starkare. För mig hade han länge varit min far, även om

min biologiska far var där då och då, till exempel på födelsedagar, men jag kunde verkligen inte komma i kontakt med honom längre. Min farfar var bara alltid där för mig , lämna och jag kunde alltid vara på honom.

Förändrade mitt liv s Jag plötsligt när min mamma en dag ringde min mormor. Till och med ringde medan min mamma med min mormor märkte att jag vid hennes uttryck och hennes tunna röst att något var fel. När hon lade på lade jag märke till att hon var väldigt upprörd, men hon försökte inte låta det visa sig. Utan ett ord lämnade hon omedelbart och lämnade mig med sin pojkvän vid den tiden .

Trots att jag var väldigt ung visste jag omedelbart att något hemskt hade hänt. Min mors vän försökte distrahera mig , och vi spelade fram till kvällen. Vid någon tidpunkt kom min mamma också hem. Hon såg blek, trött och nedslagen ut , och jag kunde säga av hennes svullna ögon att hon grät. Med en sympatisk leende, hon satte sig bredvid mig, tog mig i sina armar och berättade att min farfar var nu med änglarna och att han vaka över mig w e r d e . Han reser med cykel var och hade en n hjärtattack lidit .

Så jag insåg att jag aldrig skulle se min farfar mer som du skulle rekommendera. För mig kollapsade en värld. Nu hade jag ingen riktig far mer och ingen farfar, som har antagit rollen som pappa så underbar te . Han var den manliga delen i vår familj, han var allt för mig, min förebild och min solida sten.

Jag frågade mycket om honom som barn , och den tråkiga och ihållande smärtan hemsöker mig till denna dag. Att förlora en nära anhörig som är från en sekund till den andra inte längre en del av ditt liv, är , som du skulle

någons hjärta lever tår. Men vad hjälper mig , klara smärtan till viss del minnen är av min farfar.

Kapitel 1

Under en lång tid bodde min mamma och jag med min styvfar i hans fars hus. Nu sedan 2015 bor jag tillbaka i huset av mina morföräldrar, känne minnen kommer alltid att återgå till min n vaknat morfar. Ibland har jag till och med en känsla av att han är väldigt nära mig. Först skrämde denna känsla mig lite, men nu kryper ett leende på mina läppar när jag tänker på honom nära mig.

Så ler jag också nu. Vår frukost är nu över , och jag drog mig tillbaka till trädgården en kort stund för att påminna mig lite om det förflutna. Jag slappnade av på vilstolen och lät mig skämma bort av solens varma strålar.

Min kära farmor har tyvärr gått bort under tiden. Då vi kom överens om att min mormor eftersom drog hennes ålder till första våningen , medan jag nu med min fru och min son andra våningen bebor . Som redan nämnts , är vårt hus i en dal , och inte långt därifrån är strömmen. Fram till 1999 var bäcken lite närmare vårt hus.

Men genom en kraftig översvämning där vår hela platsen var under vatten, bäcken kör förändrades så att vi inte behöver uppleva en sådan fruktansvärd händelse igen i framtiden. 1999 var ett händelserikt år för mig. Mycket har hänt, bra, inte så bra och jag rschreckendes, kännetecknade mig är i år mer minnesvärd.

När jag ser siffran 1999 någonstans måste jag tänka på min lillasyster först. Vi har inte samma far, men för mig är hon och kommer alltid att vara min riktiga syster. Hon

har spelat en viktig roll för mig hela mitt liv , hon ger mig alltid stöd och har alltid rätt råd för mig, och när jag har problem kan jag lita på henne när som helst och var som helst. Och tvärtom skulle jag aldrig svika henne.

Hon föddes det året , och jag kan fortfarande minnas exakt hur spännande den tiden var för mig och hur jag såg fram emot min lillasyster. Hon var inte ens född ännu , och jag älskade henne redan otroligt och kunde inte vänta med att äntligen se henne, gosa med henne, leka med henne och kunna hålla henne i mina armar för första gången.

Hela tiden min mamma var gravid, snuggade jag mig mot magen varje dag och försökte höra något. Ibland sparkade den lilla varelsen hårt, ibland mindre kraftfullt och ibland var det inget att känna från henne.

Jag frågade min mamma samma frågor nästan varje dag: "När kan jag äntligen träffa min lillasyster? När kommer hon? När kommer det äntligen att hända? "Mot slutet av graviditeten kunde jag till och med se min mammas mage bli större dag för dag , och så ökade min spänning också, för jag insåg att det kanske inte dröjer länge innan min lillasyster ansluter sig till vår familj.

Men en dag var förhöret över. Min mamma kom till sjukhuset för att föda min syster. Jag följde med min styvfar och kunde knappt vänta längre, jag var helt upphetsad och nervös, såg också mycket på min styvfar, för han var inte annorlunda än mig.

Trots att jag var mycket ung och det hela kunde inte ens uppskatta riktigt, jag visste bara något underbart händer e och det är är detta W berika under full våra liv skulle . Miraklet var min lillasyster.